

[Jørgen Jørgensen.]

den Erklæring, Statsministeren afgav, og til Trods for at han kun ved at give denne Erklæring fik Tilslutning fra os og vidste, hvad vi lagde i den.

Vi blev spurgt, hvorfor vi ikke støttede Kravet, der blev rejst i Sommer om at faa Rigsdagen ind. Det gjorde vi ikke, fordi jeg og mit Parti fandt, det var nødvendigt og rimeligt, at Venstre fik Tid til at overveje Tingene endnu en Gang. Vi havde virkelig haabet, at man inden for Venstre kunde have klaret disse Spørgsmaal paa en saadan Maade, at vi kunde have undgaaet den politiske Konflikt, som nu er kommet. Vi havde troet, at Partiet vilde have fastholdt det, som kom til Udtryk i Erklæringen af 31. Maj, og som var Forudsætningen for, at det nuværende Ministerium kunde fortsætte.

Jeg spurgte i Gaar Statsministeren, om det var alvorligt ment, at hans Person ikke skulde være nogen Hindring for en Løsning af den politiske Krise. Jeg fik ikke noget Svar. Betyder det, at Statsministeren ingenting mente med disse Udtalelser?

Maa jeg saa ikke sige til den højtærede Statsminister, at naar han nu gentagne Gange siger, at Sydslesvig er gammelt dansk Land, som er taget fra Danmark ved Vold, saa er det jo rigtigt, men det er ogsaa rigtigt, at sidste Gang, da Grænsen blev draget mod Syd, var det ikke ved en Voldsafgørelse; i 1920 var det ved den sydslesvigske Befolknings frie Vedtagelse det blev bestemt, hvor Grænsen skulde gaa. Derfor har det ingen Forbindelse med Virkeligheden at komme og tale om, at den Befolkning, der lever dernede, er en Befolkning og en Landsdel, som er røvet fra Danmark, for denne Befolkning har for 25 Aar siden selv haft Adgang til at bestemme, om den fortsat vilde høre til Tyskland, eller den vilde høre til Danmark, og den bestemte, at den vilde høre til Tyskland.

Nu taler det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen, den højtærede Statsminister og andre om, hvem der har Ansvar for Valget. Derom vil jeg gerne sige, at saafremt Statsministeren indstiller, at der udskrives Valg, saa maa det vel i egentligste Forstand være ham, der har Ansvar. Der er ingen Nødvendighed i Situationen for et Valg, og et Valg er ingen Løsning paa Spørgsmaalene, der ligger for; de samme Spørgsmaal vil være til Stede efter Valget, som de er det nu. Jeg har henvist til andre Muligheder for at faa bragt et Samarbejde i Stand, og jeg vil stadig opfordre Statsministeren til at følge de Anvisninger, jeg har givet,

men vil Statsministeren ikke dette, vil han ikke bringe det personlige Offer at gaa sin Vej, og vil han gennemføre den Linie, som det synes, at han længe har betraadt, ja, saa faar vi vel Valget.

I mit Parti er vi os vort Ansvar i denne Sag fuldkommen bevidst, naar vi opfordrer til at stemme for Forslaget til Beslutning, selv om Resultatet, fordi Statsministeren ønsker at følge den Vej, skulde blive et Valg. Over for et livsvigtigt Spørgsmaal for vort Land, som Sydslesvig er, vil vi ikke tage Medansvaret for en Politik, der efter vor Mening vil føre til Ulykke for Danmark. Da Stemninger i 1920 var ved at føre Befolkningen og visse Politikere paa Vildspor, stod Det radikale Venstre fast, og faa Aar efter erkendte alle, at den Afgørelse, der da blev truffet, var til Lykke for Landet. Da Regeringen og Flertallet her i Rigsdagen forringede Mindretalsskoleordningen i Nord-slesvig, gik jeg og mit Parti klart og fast imod. Jeg tror, at der i Dag er adskilligt flere baade Nord og Syd for Grænsen, der nu kan se, at vort Standpunkt var rigtigt. Et politisk Parti skal bevise sin Berettigelse ved at kunne fastholde sin Linie, ogsaa naar der staar noget paa Spil, ogsaa naar det koster noget, naar Stemninger og Tidsstrømninger gaar imod, og det vil Det radikale Venstre ogsaa gøre i denne Sag.

Hvad der skal ske efter et Valg, ja, det skal jeg ikke spaa om, men der er dog enkelte Ting, der staar klart. Den nuværende Statsminister vil ikke have Mulighed for at fortsætte efter et Valg. Jeg tror heller ikke, at et socialdemokratisk Ministerium vil have Betingelser for at gennemføre et stærkt og alsidigt Styre, og jeg forstod paa det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, at han ogsaa forstaar Nødvendigheden af efter et Valg at søge Samling paa saa bredt et Grundlag som muligt. De Opgaver, Landet stilles over for, er saa dybt alvorlige, saa overvældende, saa der skal mange stærke Skuldre til at bære, og derfor tror jeg, at efter Valget vil Nødvendigheden af et Samarbejde paa bredt Grundlag føre til den Samlingsregering, som man efter min Mening skulde have gennemført allerede nu.

Den Politik, der skal føres, maa tage Sigte paa et politisk Samarbejde, hvor baade Borger og Bonde og Arbejder er Deltager. Det vil da være nødvendigt, at de økonomiske Interesses modsætninger træder i Baggrunden, saa de almene Synspunkter faar en større Plads, men dette mener jeg for øvrigt i det hele taget er en Nødvendighed, for at Folkestyre og Demokrati kan bestaa. Solidaritet og Samarbejde er